

AQUEST ONZE DE SETEMBRE

Aquest Onze de Setembre
vaig penjar del meu balcó
la bandera catalana
endolada amb un crespó.

Un veí meu, que ho va veure,
em preguntà en to suau:
—¿Què vol dir la franja negra
de la bandera, si us plau?

—La franja —vaig dir— recorda
tots els qui han mort en combat,
en defensa de la Pàtria
i la seva llibertat.

—Els del mil set-cents catorze?
—Sí, però no n'hi ha prou:
també els caiguts a la guerra
que acabà l'any trenta-nou.

Guerra de facinerosos,
no civil, d'agressió,
amb Hitler i Mussolini,
els moros i el Sant Patró.

La Croada més sinistra
que mai ningú no hagi vist,
quan un guerrer sense entranyes
feia matar en nom del Crist,

beneït per tots els bisbes
—tret d'un basc i un català—
i per l'Església romana,
però cristiana ca!

Hi hagué, doncs, els coratjosos,
però encara n'hi ha més:
els qui moriren inermes
a casa nostra, després,

perseguits com feristeles,
i vilment afusellats
cada dia en rompre l'alba,
innocents com uns albats!

I aquells morts, homes i dones,
foren llençats al canyet
a milers, talment carronyes,
sota un Cel mesell i fred!

I si fem un salt enrera
el crespó que veieu dalt
és pels nostres que van caure
en el gran crim d'Annual,

quan un Borbó donà l'ordre,
en contra l'Estat Major,
de llançar-los a la lluita
que va ser un escorxador!

I entre tots, representant-los
en llur fe i en llurs afanys,
l'ALTA FIGURA SAGRADA
DEL PRESIDENT LLUÍS COMPANYS,

a qui la història proclama
el MÀRTIR DELS CATALANS
**i a qui no rehabilita
cap dels nostres governants! ***

Ai Fossar de les Moreres,
muntanya de Montjuïc!
Terres de l'Ebre on vam perdre
el fill, el pare, l'amic!

(I aquí, jo, sense cercar-ho,
vaig sentir-me tan colpit
per la ràbia i la impotència
que la veu se'm tornà crit:)

Vergonya, vergonya eterna
per als botiflers roïns
que ara arrepleguen les molles
de la taula dels botxins!

Foteu-vos l'Autonomia (?) **
on us càpiga, insensats,
llepaculs de la Moncloa,
lacais amadrilenyats,

que heu perdut seny i memòria
i, potser sota un embruix,
us passeu la nostra Història,
l'lordament, per l'entrecuix!

El meu veí, un home d'ordre,
que pensava votar «sí»,
restà mut i estupefacte.
Ell només era un veí...

«LA VEU DEL POBLE»
Setembre 1979

* Cal que un tribunal revisi / i revoqui el seu procés / fins que resti net de tara / i exalçat per sempre més!

** «Facultat de governar-nos / per les nostres pròpies Illes» / Illurement, / sense cap nosa / sobretot sense virrels!

